

การพัฒนาแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน
โดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่*
DEVELOPING A MODEL FOR THE ADMINISTRATION OF STUDENT
SUPPORT SYSTEM BY USING POSITIVE DISCIPLINE OF
WAT SRI PING MUANG MUNICIPAL SCHOOL CHIANG MAI PROVINCE

อินทรีตา ยาวิชัย

Inrita Yawichai

โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

Wat Si Ping Mueang Municipal School Chiang Mai Province, Thailand

*Corresponding author E-mail: inrita9@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อหาแบบ เพื่อทดลองใช้รูปแบบ เพื่อสรุปประเมินผล เพื่อสรุปและสร้างคู่มือ ประชากรที่ใช้ในวิจัย จำนวน 441 คน เครื่องมือการวิจัยโดยใช้แบบประเมิน แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามความพึงพอใจ เก็บรวบรวมข้อมูลแบบผานวิธี สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงพรรณนา

ผลวิจัยพบว่า

1. สภาพปัญหาปัจจุบันของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนนั้นยังต้องการปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นทั้งด้านการดำเนินการบริหารจัดการ ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ทำให้กระทบต่อระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในภาพรวม ระบบประกันคุณภาพภายใน และความสำเร็จของการดำเนินงาน
2. รูปแบบประกอบด้วย 5 ด้าน คือ การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล การคัดกรองนักเรียน การส่งเสริมและพัฒนา การป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน และการส่งต่อนักเรียน
3. การทดลองใช้รูปแบบ การตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความเหมาะสมของการพัฒนารูปแบบ พบว่ามีค่าเฉลี่ย 4.38

* Received August 29, 2022; Revised March 11, 2024; Accepted March 12, 2024

4. การประเมินผลรูปแบบ พบว่าควรมีแนวปฏิบัติเพิ่มเติมให้ชัดเจนตามกระบวนการ
5 ขั้นตอน ด้านผลการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายใน ระดับปฐมวัย
และการศึกษาขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับดีเลิศ ด้านผลงานเชิงประจักษ์ของโรงเรียนมีความ
พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

5. การสรุปประเมินผลและสร้างคู่มือความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: รูปแบบ, การพัฒนา, ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน, วินัยเชิงบวก

ABSTRACT

Research article on the Model Development for Administration of Student Support System Using Positive Discipline of Wat Sri Ping Muang Municipality School, Chiang Mai Province, aimed to 1) study the current conditions and problems of the administration of the student support system, 2) find a model, 3) experiment the model, 4) summarize the evaluation, and 5) summarize and develop a manual. The population included 441 people. The instruments were the assessment form, observation form, interview form, and satisfaction questionnaire. Data were collected by the integrated methods. The statistics used in the research were mean, standard deviation, and descriptive statistics.

The research showed that:

1. Current conditions and problems of student support system administration required the improvement in Management Operations and Desirable Characteristics. This affected the whole student support system, the internal quality assurance system, and the operation's success.

2. The model consisted of five aspects: knowing students individually, screening students, promoting and developing, preventing and solving student problems, and referring students.

3. By examining the model and testing the effectiveness in the appropriateness of model development, the mean was found to be 4.38.

4. The model evaluation results revealed that there should be clearly further practical guidelines under the five-step process. The quality evaluation results were excellent under the internal quality assurance standard on childhood and fundamental education levels. Regarding the school's empirical performance, the average satisfaction level was high.

5. The satisfaction of the experiment's summary and the manual's creation were high.

Keywords: model, development, student support system administration, positive discipline

บทนำ

กระแสโลกาภิวัตน์ (Globalization) ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดในทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม โดยเฉพาะความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เกิดการแพร่กระจายของข้อมูล ข่าวสาร ทั้งทางบวกและทางลบ แปรเปลี่ยนวิถีชีวิต ค่านิยมของคนในสังคม โดยให้ความสำคัญกับวัตถุนิยมมากกว่าคุณค่าทางจิตใจ ประกอบกับโรงเรียนซึ่งเป็นบ้านหลังที่สองของเด็กเป็นบ่อเกิดของคุณงามความดี โดยเฉพาะการพัฒนาศักยภาพความรู้ ความสามารถของเด็กและเยาวชนให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าของสังคม แต่โรงเรียนจำนวนไม่น้อยยังขาดความพร้อมที่จะทำให้เด็กและเยาวชนเป็นคนที่สมบูรณ์ตามความมุ่งหวังของสังคม

การเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดส่งผลต่อการศึกษาหลายประเด็น และประเด็นที่สำคัญคือโรงเรียนขาดการดูแล ไม่เอาใจใส่ให้นักเรียนอย่างจริงจัง ขาดการจัดการที่เหมาะสมต่อการพิทักษ์ ปกป้อง คัดกรองและให้การดูแลช่วยเหลือได้อย่างเท่าทันทั่วถึง ถูกต้องและเป็นธรรมจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ความสำคัญกฎระเบียบมากกว่าชีวิตจิตใจของนักเรียน พัฒนาผู้เรียนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวม ตลอดจนการจัดการกับปัญหาของนักเรียนโดยขาดการมีส่วนร่วม และยังเลือกใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมนักเรียน อีกทั้งเด็กและเยาวชนแต่ละคนมีภาวะด้านพัฒนาการแตกต่างกัน มีบุคลิกภาพภายในและภายนอกตามสภาพความเป็นตัวตนที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น มีข้อจำกัดเกี่ยวกับพัฒนาการทางสมองและการรับรู้ ไม่มีความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของตนเอง ขาดทักษะในการคิด บกพร่องทางการเรียนรู้ ปฏิเสธค่านิยมหรือหลักศาสนาที่คนส่วนใหญ่นับถือ ไม่มีทักษะในการสื่อสาร ปฏิเสธไม่เป็น ควบคุมอารมณ์และความเครียดไม่ได้รวมทั้งการมีปัญหาด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2559) และระบบการจัดการศึกษาของเรจะต้องมีเป้าหมายในการฝึกฝนผู้เรียนให้สามารถพัฒนาปัญญา สู่การพัฒนาร่างกายให้สุขสบาย สุขภาพดี แข็งแรงไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ปัญญาจึงมีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล แสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพการศึกษาต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนคือรูปแบบการจัดการศึกษาต้องเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ส่งเสริมผู้เรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ด้วยกระบวนการที่หลากหลายและส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติความ

ต้องการ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของแต่ละช่วงวัย ดังนั้นการทำงานร่วมกันระหว่างครูและผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เก่ง ดี มีสุข จึงเป็นเรื่องท้าทายที่สำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต), 2555)

ชวลิต โพธิ์นคร กล่าวถึงกรอบยุทธศาสตร์ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) โรงเรียนและหน่วยงานต้องวางแผนงานให้รองรับกรอบยุทธศาสตร์ชาติทั้ง 6 ด้าน คือ 1) ความมั่นคง 2) การสร้างความสามารถในการแข่งขัน 3) การลงทุนในทรัพยากร มนุษย์ 4) การสร้างโอกาสความเสมอภาคและการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม 5) การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ 6) การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหาร จัดการภาครัฐ ซึ่งทิศทางการสร้างเด็กยุคไทยแลนด์ 4.0 สร้างเด็กและเยาวชนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการประยุกต์ให้เข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ สร้างความคิดของเด็กและเยาวชนไปสู่ที่ยากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นความสำเร็จของการยกระดับคุณภาพการศึกษาของชาติ การพัฒนาเด็กต้องพัฒนาทั้งด้านความรู้และทักษะการเรียนรู้ที่ดีที่สุด (ชวลิต โพธิ์นคร, 2560) โดยกรมสุขภาพจิต กล่าวว่า กระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเป็นระบบที่มีขั้นตอนชัดเจน โดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งทางภายในและภายนอกสถานศึกษา มีวิธีการและเครื่องมือที่ได้มาตรฐานคุณภาพ และมีหลักฐานการทำงานที่ตรวจสอบได้ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนจึงเป็นการพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรมและมีวิถีชีวิตที่เป็นสุขตามที่สังคมมุ่งหวัง (กรมสุขภาพจิต, 2554)

โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง อยู่ใกล้ชุมชนแออัด มีโรงเรียนทั้งรัฐบาลและเอกชนที่อยู่ใกล้เคียงเป็นจำนวนมากทำให้จำนวนนักเรียนลดลง ไม่มีโอกาสได้คัดกรองนักเรียนที่จะเข้ามาศึกษาในโรงเรียนส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษาของ ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โดยได้สรุปข้อมูลดังนี้ จุดที่ควรพัฒนาที่สำคัญ คือ 1) การทำกิจกรรมเสริมสติปัญญาให้เหมาะสมตามวัย การพัฒนาปลูกฝังในเรื่องสุขนิสัยที่ดีนั้นยังกระทำได้น้อยเหมาะสมเท่าที่ควรมากนัก 2) ครูยังขาดความเชี่ยวชาญในการจัดประสบการณ์จัดสภาพแวดล้อมและสื่อเพื่อการเรียนรู้อย่างปลอดภัยและพอเพียง 3) สถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนมากขึ้น รวมทั้งควรสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาของโรงเรียนให้มีความเข้มแข็ง มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาและการขับเคลื่อนคุณภาพการจัดการศึกษา สร้างเครือข่ายความร่วมมือของผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวข้องในการจัดการสถานที่ของโรงเรียนโดยให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วม (โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง, 2562) และจากการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง พบว่า 1) ควรพัฒนาผู้เรียนให้ได้รับการพัฒนาให้มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สถานศึกษาควรจัดกิจกรรม

ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาด้าน ทักษะชีวิต มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น 2) เยาวชนส่วนหนึ่งตกเป็นทาสของเกมคอมพิวเตอร์จนถึงขั้นหมกมุ่น และเรียนรู้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมจากเกม จนไปสู่การประพฤติปฏิบัติที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ตนเอง และสังคม นิยมประลองความเร็วโดยแข่งขันรถมอเตอร์ไซด์ มีพฤติกรรมการใช้จักรยานยนต์ที่ผิดกฎหมายใช้ความรุนแรงในการตัดสินปัญหาและข้อขัดแย้ง ทะเลาะวิวาท จับกลุ่มรวมตัวสร้างความปั่นป่วนในชุมชนไปจนถึงการยกพวกตีกันมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้น เป็นพ่อแม่ตั้งแต่อายุยังน้อย มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันตนเอง ขาดความรับผิดชอบ เข้าถึงสารเสพติดได้ง่าย เริ่มจากการใช้บุหรี่ เหล้า ยาบ้า ยาไอซ์ ยาเลิฟและสารอันตรายที่แพร่ระบาดในกลุ่มเด็กและเยาวชน 3) ความล้มเหลวในชีวิตของเด็กและเยาวชนเป็นความสูญเสียทางเศรษฐกิจและต้นทุนทางความรู้สึกของผู้ปกครองอย่างประเมินค่าไม่ได้ สังคมไทยละเลยต่อการจัดระเบียบแบบแผนในชุมชน ชุมชนอ่อนแอ ยอมรับการเติบโตและการขยายตัวทางเศรษฐศาสตร์ที่ไม่สร้างสรรค์ ไม่ให้ความสำคัญต่อท่าทีของเด็กและเยาวชน มองเด็กและเยาวชนที่ประสบปัญหาด้วยทัศนคติและท่าทีตอกย้ำซ้ำเติม 4) เด็กและเยาวชนแต่ละคนมีภาวะด้านพัฒนาการแตกต่างกันมีบุคลิกภาพภายในและภายนอกตามสภาพความเป็นตัวตนที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น มีข้อจำกัดเกี่ยวกับพัฒนาการทางสมองและการรับรู้ ไม่มีความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของตนเอง ขาดทักษะในการคิดบกพร่องทางการเรียนรู้ ปฏิเสธค่านิยมหรือหลักศาสนาที่คนส่วนใหญ่นับถือ ไม่มีทักษะในการสื่อสาร ปฏิเสธไม่เป็น ควบคุมอารมณ์และความเครียดไม่ได้ รวมทั้งการมีปัญหาด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต 5) ควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอความคิดเห็นในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาของโรงเรียนให้มีความเข้มแข็ง มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผลการจัดการศึกษาและการขับเคลื่อนคุณภาพการจัดการศึกษามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ผู้วิจัยในฐานะรองผู้อำนวยการสถานศึกษารับผิดชอบการบริหาร สถานศึกษาเพื่อให้เกิดคุณภาพ โดยความร่วมมือของทุกคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งให้ความสำคัญและให้เกิดประสิทธิภาพการทำงานอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง จากข้อมูลดังกล่าว มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่โรงเรียน ต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยเร่งด่วน เพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาการบริหารจัดการสถานศึกษาให้มีคุณภาพ จึงจำเป็นต้องการพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนในทุก ๆ ด้านต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

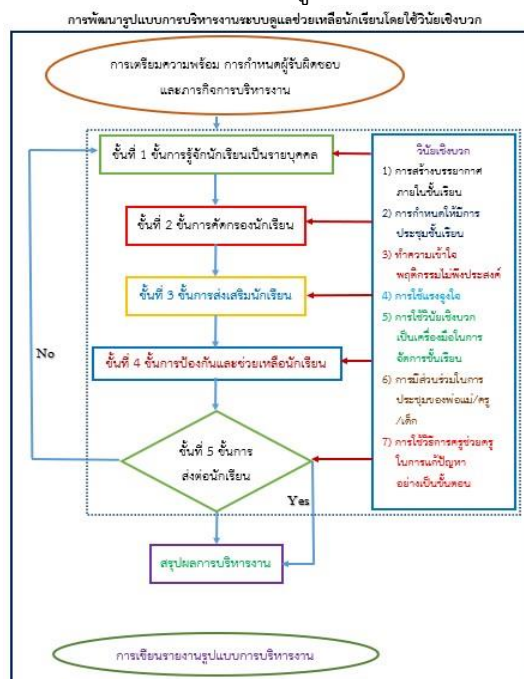
3. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

4. เพื่อสรุปประเมินผลพัฒนาการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

5. เพื่อสรุปประเมินผลและสร้างคู่มือเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วย ครูจำนวน 28 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 9 คน ผู้ปกครอง จำนวน 404 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 441 คน โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย 6 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาปัจจุบันของการการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ขั้นตอนที่ 2 หารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก ขั้นตอนที่ 4 สรุปประเมินผลรูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก ขั้นตอนที่ 5 การทดลองซ้ำเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก ขั้นตอนที่ 6 สรุปประเมินผลและสร้างคู่มือเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก

ภาพที่ 1 แสดงการพัฒนาแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาปัจจุบันของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร สังเกต สัมภาษณ์ สอบถามผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อมูลพื้นฐานสภาพปัจจุบัน สภาพปัญหาเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนของโรงเรียนโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมืองในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา พบว่าสภาพปัญหาและข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในภาพรวมนั้นยังต้องการปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจในระดับที่ยอมรับได้ คุณภาพผู้เรียนคุณลักษณะอันพึงประสงค์ยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่เหมาะสม การดำเนินการบริหารและจัดการสถานศึกษาที่ไม่ค่อยเหมาะสมและต่อเนื่อง ขาดการชี้แนะระหว่างการทำงานที่ส่งผลต่อคุณภาพตามมาตรฐานของสถานศึกษากลุ่มเด็กและเยาวชนที่กำลังเรียนอยู่ในสถานศึกษาไม่สามารถจัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีการพัฒนาทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ได้ ผู้เรียนไม่สามารถคิดวิเคราะห์ ป้องกันและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองได้เท่าที่ควร จึงทำให้เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่ออกห่างจากการพึ่งพาตนเองได้ และความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โรงเรียนขาดการดูแล ไม่เอาใจใส่นักเรียนอย่างจริงจัง ขาดการจัดการที่เหมาะสมต่อการพิทักษ์ ปกป้อง คุ้มครองและให้การดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างเท่าทัน ทัวถึง ถูกต้องและเป็นธรรมจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลให้ความสำคัญกฎระเบียบมากกว่าชีวิตจิตใจของนักเรียน พัฒนาผู้เรียนโดยไม่คำนึงถึงองค์รวมตลอดถึงการจัดการกับปัญหาของนักเรียนโดยขาดการมีส่วนร่วม และยังเลือกใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหาพฤติกรรมนักเรียน

2. ผลการหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ (D1) ผลการหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จากการสังเกต สัมภาษณ์ สอบถามและสนทนากลุ่ม (Focus Group) ผู้เกี่ยวข้องกับผลการหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก

2.1 ผลการศึกษาสภาพ ปัจจุบันของการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า สภาพปัจจุบันของการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ควรประกอบ ด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ขั้นที่ 2 การคัดกรองนักเรียน ขั้นที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ขั้นที่ 4 การป้องกันและแก้ไขปัญหา นักเรียน และขั้นที่ 5 การส่งต่อนักเรียน

2.2 ผลการหาแนวทางการหารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าสภาพปัจจุบันของการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก

ของโรงเรียนเทศบาล วัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ควรประกอบ ด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ขั้นที่ 2 การคัดกรองนักเรียน ขั้นที่ 3 การส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ขั้นที่ 4 การป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และขั้นที่ 5 การส่งต่อนักเรียน

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก

3.1 ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎีและความเป็นไปได้ของการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ กำหนดคือมากกว่าหรือเท่ากับ 3.50 เรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียน ตามลำดับ

3.2 ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความเหมาะสมของการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่ารูปแบบมีค่าประสิทธิภาพด้านความเหมาะสมในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.38 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.20-4.60 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ กำหนดคือมากกว่าหรือเท่ากับ 3.50

3.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามรายด้าน พบว่าโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 3 ด้าน ระดับมาก 2 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ด้านการส่งต่อนักเรียน และด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ตามลำดับ

4. ผลการสรุปประเมินผลรูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวก

4.1 การพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ควรมีแนวปฏิบัติเพิ่มเติมตามกระบวนการมี 5 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ขั้นที่ 2 ขั้นการคัดกรองนักเรียน ขั้นที่ 3 ขั้นการส่งเสริมและพัฒนา นักเรียน ขั้นที่ 4 ขั้นการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน และขั้นที่ 5 ขั้นการส่งต่อนักเรียน

4.2 ผลการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าการจัดการศึกษาของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ระดับการศึกษาปฐมวัย อยู่ในระดับคุณภาพตาม

มาตรฐาน ดังนี้ มาตรฐานที่ 1 ด้านคุณภาพของเด็ก ผลการประเมินตนเองอยู่ในระดับคุณภาพ ดีเลิศ มาตรฐานที่ 2 ด้านกระบวนการและการจัดการ ผลการประเมินตนเองอยู่ในระดับดีเลิศ มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัดประสบการณ์ที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ ผลการประเมินตนเองอยู่ในระดับ ดีเลิศ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน อยู่ในระดับคุณภาพตามมาตรฐาน ดังนี้ มาตรฐานที่ 1 ด้าน คุณภาพของผู้เรียน ผลการประเมินตนเองอยู่ในระดับคุณภาพดี มาตรฐานที่ 2 ด้าน กระบวนการและการจัดการ ผลการประเมินตนเองอยู่ในระดับดีเลิศ มาตรฐานที่ 3 ด้านการจัด ประสบการณ์ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผลการประเมินตนเองอยู่ในระดับดีเลิศ ตามลำดับ

4.3 ผลงานเชิงประจักษ์ของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษา ครู นักเรียนมีความรู้ความสามารถได้รับรางวัลประเภทต่าง ๆ ใน การประกวดแข่งขันของหน่วยงานต่าง ๆ

4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ที่มีต่อการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของ โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามรายด้าน พบว่าโดยภาพรวมมีความ พึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 5 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการส่งต่อนักเรียน ด้านการส่งเสริม และ พัฒนานักเรียนการคัดกรองนักเรียน ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียนและด้านการรู้จัก นักเรียนเป็นรายบุคคลตามลำดับ

5. ผลการสรุปประเมินผลและสร้างคู่มือเพื่อพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแล ช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

5.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ที่มีต่อการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของ โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามรายด้าน พบว่าโดยภาพรวมมีความ พึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 5 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาให้นักเรียน ด้านการส่งต่อนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียน และด้านการคัดกรองนักเรียนตามลำดับ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีประเด็นสำคัญที่ควร นำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

จากผลการวิจัยที่พบว่าความพึงพอใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อการพัฒนารูปแบบ การบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึง

เมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามรายด้าน พบว่าโดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดทั้ง 5 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาหนักเรียน ด้านการส่งต่อนักเรียน ด้านการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล ด้านการส่งเสริมและพัฒนานักเรียนและด้านการคัดกรองนักเรียน ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ช่วยทำให้ครู เพื่อนครู และบุคลากรที่เกี่ยวข้องเกิดการพัฒนาในวิชาชีพ เกิดความร่วมมือระหว่างกัน ในการพัฒนาวิชาชีพด้วยวิธีต่าง ๆ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ข้อมูลการปฏิบัติซึ่งนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะการนำระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนมาใช้อย่างเป็นระบบ มีความตระหนักร่วมกัน ทำให้การจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและส่งผลถึงคุณภาพของผู้เรียนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ตลอดจนคุณภาพการศึกษาในมิติต่าง ๆ อีกทั้งรูปแบบการพัฒนาที่สร้างขึ้นนั้นเป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้โดยตรง โดยเฉพาะเด็กได้รับความช่วยเหลือทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพได้รับการพัฒนา มีการดำเนินการสร้างพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยผู้ศึกษาได้ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาความต้องการตามขั้นตอนการจัดทำ อาศัยหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งการร่วมคิดร่วมทำร่วมตัดสินใจร่วมแก้ไขเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการดำเนินงาน โดยถือว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษานั้นเป็นกระบวนการสำคัญที่เกิดจากความร่วมมือของคณะครู บุคลากรทางการศึกษา และหน่วยงานองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นความรับผิดชอบร่วมกัน อีกทั้งเป็นเพราะว่าการพัฒนารูปแบบการบริหารดังกล่าว มีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ให้เด็กมีทักษะชีวิต เป็นคนดี มีวินัย และมีความสุข มีการสร้างความรู้ ความเข้าใจและประสานความร่วมมือในการพัฒนาผู้เรียนระหว่าง สถานศึกษากับพ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้เรียน สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่กล่าวถึงประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เช่น ได้รับการดูแลช่วยเหลือและพัฒนาด้านสุขภาพกายสุขภาพจิตและสภาพแวดล้อมทางสังคมอย่างทั่วถึง ได้รับการส่งเสริม พัฒนา ป้องกัน แก้ปัญหา ทั้งด้านการเรียนรู้และความสามารถพิเศษ ได้รู้จักตนเอง สามารถปรับตัวมีทักษะทางสังคมและอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข มีทักษะในชีวิตและมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนครูและผู้ปกครอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552)

อีกทั้งการนำวินัยเชิงบวกมาใช้ช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในชีวิตเพื่อให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมที่ดี ปฏิบัติด้วยความเมตตาให้รู้ถึงความอบอุ่นความห่วงใยความเคารพในศักดิ์ศรี มีการตอบสนองสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก โดยคำนึงถึงคำพูด สัมพันธภาพ การเคารพ ตลอดจนเป้าหมายในการให้อ่านแก่เด็กในการควบคุมชีวิตของตนเอง สอดคล้องกับคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ระบุความสำคัญของการใช้วินัยเชิงบวกไว้ว่า ครูที่ใช้

วินัยเชิงบวกจะเชื่อมั่นในความสามารถของเด็กและสื่อ ให้รู้ถึงความอบอุ่นความห่วงใย และความเคารพในศักดิ์ศรีของเด็ก เมื่อครุมีความมุ่งมั่นใส่ใจ คอยสังเกตเด็กและตอบสนองในลักษณะที่เป็นการสนับสนุนพฤติกรรมเชิงบวก เด็กจะเริ่มมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองมากขึ้น ในขณะเดียวกันเป็นการลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้น้อยลง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2552) สอดคล้องกับแนวคิดของซไมพร สุธรรม ที่ได้กล่าวถึงเหตุผลของการใช้วินัยเชิงบวก เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีเป็นเรื่องสำคัญ การเชื่อมความสัมพันธ์กับเด็ก โดยใช้เทคนิคการใช้วินัยเชิงบวกจะทำให้ครูใช้พลังงานในการสร้างและรักษาสัมพันธภาพกับเด็กมากกว่าพยายามที่จะสร้างสัมพันธภาพกับเด็กใหม่อีกครั้ง ครูควรเชื่อมความสัมพันธ์กับเด็กเพราะสายใยแห่งความสัมพันธ์ที่ดีช่วยให้เด็กเรียนรู้ในการรักษาตนเองและผู้อื่น (ซไมพร สุธรรม, 2553)

อีกทั้งอาจเป็นเพราะว่าการใช้วินัยเชิงบวกถือเป็นเครื่องมือในการจัดการชั้นเรียนควรมีลักษณะสำคัญ คือ การเสนอทางเลือกในการแก้ปัญหาต่อเด็ก ครูเสนอทางเลือกต่อเด็กอย่างน้อย 2 ทางโดยควรจะเป็นทางเลือกที่ครูกับเด็กรับได้ทั้งสองฝ่าย การแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบแก่เด็กในชั้นเรียน โดยมอบหมายงานที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน ทำให้เด็กรู้สึกเป็นเจ้าของชั้นเรียนและตระหนักว่าตนมีความสำคัญ การเปิดโอกาสให้เด็กส่วนร่วมในการแก้ปัญหา และจัดการกับปัญหาที่ตนกระทำ ควรหลีกเลี่ยงการลงโทษ การช่วยเหลือ การควบคุม การต่อสู้อยู่ และการแก้แค้นกับเด็ก สอดคล้องกับ Nelsen, Lott & Glenn ที่กล่าวถึงองค์ประกอบของการใช้วินัยเชิงบวกควรประกอบด้วยการสร้างบรรยากาศภายในชั้นเรียนโดยจะต้องใจเย็น ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอให้เกียรติและเคารพซึ่งกันและกัน การใช้วินัยเชิงบวกเป็นเครื่องมือในการจัดการชั้นเรียน ควรใช้คำพูดเด็กที่แสดงถึงการเคารพศักดิ์ศรีของตัวเอง มิใช่การออกคำสั่ง เมื่อเกิดปัญหาขึ้นไม่ควรคิดแทนเด็กแต่ควรบอกเด็กว่าเกิดอะไรทำไมถึงเกิดและต้องทำอะไร เพื่อให้เด็กได้คิดและแก้ปัญหาด้วยตนเองควรใช้ท่าทางมากกว่าคำพูด เพราะท่าทางมีความน่าสนใจ ช่วยทำให้เด็กปฏิบัติตามได้ง่าย เช่น ต้องการให้เด็กเงียบ ครูใช้วิธีการชูกำปั้นแทนการตะโกนบอกให้เด็กเงียบเสียง (Nelsen, J., Lott, L., & Glenn, H. S., 2000) สอดคล้องกับพัชรา พุ่มพชาติ ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมการสร้างวินัยเชิงบวกตามแนวคิดการเรียนรู้โปรแอคทีฟ (Pro-Active learning) ที่มีต่อพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการพัฒนาชุดกิจกรรม ได้แก่ (1) องค์ประกอบของชุดกิจกรรม (2) คู่มือการใช้ชุดกิจกรรม และ (3) คู่มือปฏิบัติกิจกรรม 2) ผลการใช้ชุดกิจกรรม ได้แก่ พบว่า (1) พัฒนาการทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมสูง กว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (2) พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (3) พัฒนาการทางอารมณ์

ของเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมใน 4 ระยะ คือ ก่อนได้รับการจัดกิจกรรม หลังได้รับการจัดกิจกรรมครั้งที่ 1 หลังได้รับการจัด กิจกรรมครั้งที่ 2 และติดตามผลการจัดกิจกรรมมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างเป็นลำดับ (4) พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ชุดกิจกรรมใน 4 ระยะ คือ ก่อนได้รับการจัดกิจกรรม หลังได้รับการจัดกิจกรรมครั้งที่ 1 หลังได้รับการจัดกิจกรรมครั้งที่ 2 และติดตามผลการจัดกิจกรรมมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างเป็นลำดับ (5) พัฒนาการทางอารมณ์ของระหว่างเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลองสูงกว่าเด็กปฐมวัยในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 (6) พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยระหว่างเด็กปฐมวัยในกลุ่มทดลองสูงกว่าเด็กปฐมวัยในกลุ่ม ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ (7) ครูมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก (พัชรา พุ่มพชาติ, 2560)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ความพึงพอใจของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีต่อการพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนโดยใช้วินัยเชิงบวกของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปึงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ควรพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องต่อไป

2. การพัฒนารูปแบบการบริหารงานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ทำให้เด็กได้รับการพัฒนาคุณภาพในด้านต่าง ๆ มีผลการประเมินคุณภาพการศึกษาที่เหมาะสม ตลอดจนมีผลงานเชิงประจักษ์ทำให้บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ชุมชน มีความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานที่เกิดขึ้น ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู บุคลากรและชุมชน ต้องมีการสร้างบรรยากาศแห่งความร่วมมือ ร่วมแรง ร่วมใจกันในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการพัฒนาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้นควรเปิดโอกาสให้ครู ชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาต่าง ๆ ให้มากยิ่งขึ้น

3. ในการนำรูปแบบไปใช้ให้เกิดประสิทธิภาพจะต้องให้ความสำคัญกับการสร้างความเข้าใจและความตระหนักให้กับบุคลากรในการดำเนินงานโดยใช้สารสนเทศในการบริหารในแต่ละขั้นตอนในการจัดการศึกษาอย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่องขึ้นโดยยึดหลักคุณภาพของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาและวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมในชุมชนที่ส่งผลกระทบต่อเด็กในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ประกอบการจัดการศึกษาในการส่งเสริมพัฒนาดูแลช่วยนักเรียนได้อย่างทั่วถึง มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวิถีชีวิตของนักเรียนในชุมชนมากขึ้น

2. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการบริหารสถานศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษาสังกัดองค์กรท้องถิ่น
3. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาาระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน
4. ควรศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบกลยุทธ์การจัดการศึกษาที่ใช้ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเป็นฐานเพื่อการพัฒนาผู้เรียนเข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต. (2554). คู่มือครูที่ปรึกษาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน. กรุงเทพมหานคร: ยูเร็นสอิมเมจกรุ๊ป.
- ชไมพร สุธรรม. (2553). การใช้วินัยเชิงบวกเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาฝรั่งเศสเบื้องต้นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่. ใน วิทยานิพนธ์ตามหลักสูตรปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชวลิต โพธิ์นคร. (2560). การศึกษาในยุคไทยแลนด์ 4.0. การประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2559 และประชุมวิชาการเรื่อง “ห้องสมุดดิจิทัลกับการก้าวสู่ยุค Thailand 4.0”. กรุงเทพมหานคร.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต). (2555). พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพมหานคร: ผลิธัมม์.
- พัชรา พุ่มพชาติ. (2560). ผลการใช้ชุดฝึกอบรมผู้ปกครองเรื่องการสร้างวินัยเชิงบวก ผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองที่มีต่อวินัยในตนเอง และความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอเมือง จังหวัดชัยนาท. ใน รายงานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.
- โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง. (2562). รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา ปีการศึกษา 2562. เชียงใหม่: โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2559). การพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). การสร้างวินัยเชิงบวก (Positive discipline). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- Nelsen, J., Lott, L., & Glenn, H. S. (2000). Positive Discipline in the Classroom: Developing Mutual Respect, Cooperation, and Responsibility in Your Classroom. New York: Three Rivers Press.